

minister Rodes Frygt for, at Sagen skulde strande paa Grund af de her rejste Indvendinger, og udtalte: „Ogsaa jeg haaber, ligesom det ærede Medlem, der sidst talte — det var min Ringhed —, at vi i forholdsvist kort Tid kan naa at faa Lovforslaget gennemført og dog faa det rettet paa de Steder, hvor det er nødvendigt“. Ganske vist viste der sig en enkelt lille Tordensky i Horisonten, repræsenteret ved det konservative Folkepartis Ordfører, men ingen ventede, at Lynet skulde slaa ned og ødelægge dette Forslag. Det paagældende ærede Medlem nærede nogen Betænkelse ved at tage Enkemændene med, men de øvrige Forhandlinger, navnlig Forhandlingerne i Folketinget, viste jo, ikke alene at det konservative Folkeparti i saa Henseende ikke var enig, men tilige, at Venstre i høj Grad ønskede Enkemændene medtaget, saa det forekommer mig, jeg har Ret, naar jeg siger, at man ikke behøvede at lægge videre Mærke til dette lille Tordenskrald. Udtalelserne i Folketinget med Hensyn til Enkemændene var endda særlig varme. Det konservative Folkepartis Ordfører i Folketinget var ikke alene enig i, at Enkemændene burde med, men han vilde endog sætte Trangsgænsen højere for Enkemænds Vedkommende end for Enkerne, og Venstres Ordfører udtalte følgende: „Det er ikke nødvendigt for mig at sige mange Ord om det rigtige i, at man tager Enkemændene med. Jeg har i sin Tid foreslaaet, at Enkemændene skulde stilles lige med Enkerne, og havde den Gang Lejlighed til at udtale, at efter min Opfattelse var Enkemændene i mange Tilfælde endogsaa ugunstigere stillede end Enkerne; naar Enkerne bliver hjulpet, saaledes at de ikke lider under økonomiske Vanskeligheder, er de som Regel i Stand til at passe Børnene, medens Enkemændene, selv om man hjælper dem ud over de økonomiske Vanskeligheder, i Regelen dog er nødte til at skulle have en Kvinde til at hjælpe sig med at faa Børnene passet. Jeg har aldrig kunnet forstaa, at man den Gang vilde gaa med til Lovforslaget for Enkernes, men ikke for Enkemændenes Vedkommende.“

Men alle disse kønne Ord fra alle Sider hjalp ikke. Da Forslaget kom i Landstingsudvalget, nøjedes man ikke med de forskellige mindre Ændringer, væsentlig af formel Natur, som bl. a. ogsaa under tegnede havde stillet Krav om som Følge af Forsl. gets mindre paapasselige Affattelse, men man standsede selve Lovforslaget, man optog ingen virkelig Realitets-

forhandling om det. De nærmere Forhandlinger i Landstingsudvalget har jeg jo ingen Ret til at referere, men som alle ved, resulterede det hele kun i, at der vedtoges en lille foreløbig Lov om et procentvis Tillæg til Underholdsbidraget til Børn, medens alle de store Spørgsmaal om Ændringer af Trangsgænserne, om Medtagelse af Enkemændene o. s. v. blev lagt ad acta. Og senere er der ikke rørt ved denne Sag. Vi fra vor Side finder imidlertid ikke et saadant Resultat forsvareligt. De nuværende Trangsgænsere fra 800 til 600 Kr. om Aaret er efter Prisforholdene ganske parodiske. Ingen Enke kan tænkes at kunne leve for 600—800 Kr. Da Ønsket om Ændringer forlængst er fremsat fra mange Sider, ogsaa af Hjælpkassebestyrelserne og af Forsørgelsesinstitutionernes Organisationer, og da der altsaa foreligger et i Folketinget enstemmigt vedtaget Forslag til en ny Enkelov, som paa væsentlige Punkter betyder afgørende Forbedringer i de øjeblikkelige uheldige Tilstande baade for Enkemænd og Enker, tillader jeg mig paa Forespørgernes Vegne at bede den højtærede Indenrigsminister svare paa, hvorvidt Regeringen er sindet snarest muligt paa ny at fremsætte det af Folketinget enstemmigt vedtagne Forslag her i Tinget og at sætte Kraft ind paa dets Gennemførelse, saa at den nye Lov kan træde i Kraft senest den 1. April i Aar.

Indenrigsministeren (*Sigurd Berg*):

Jeg skal ikke komme ind paa det ærede Medlems Redegørelse for de tidligere Forhandlinger, men kun minde om, at det ikke er det af Solskin bestraaede Fartøj, der forlod Folketinget, som Forespørgselen gælder, men det af Regeringen i 1919 forelagte Forslag. Endvidere skal jeg minde om, at Landstingets Udvalg i Foråret anmodede om at udsende en Forespørgsel til København, Frederiksberg og de kommunale Hovedorganisationer om forskellige Enkeltheder i Lovforslaget, om Enkemændsbørnene, Takstforhøjelserne, men navnlig om, hvorvidt det kunde tilraades at paalægge Kommunerne en aarlig Udgift paa 2—2½ Mill. Kr. aarlig. Der er indkommet forskellige Svar i den Anledning. Fra Københavns Side er der svaret ja, men man mener, at Trangsgænserne maa være forskellige for Enkemænd og Enker. Paa Frederiksberg har man ikke ønsket at besvare Spørgsmaalet i al Almindelighed; man har svaret, at man for denne Kommunes Vedkommende maatte svare ja,